

Sygn. akt II AKa 122/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Lech Lewicki
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Wojciech Zaręba (sprawozdawca)
Protokolant	st. sekr. sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 roku

sprawy **J. W., J. C. i J. H. K.**

oskarżonych z art. 286 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońców oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 25 marca 2013 r., sygn. akt IV K 246/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że J. W.
i J. C. uniewinnia od dokonania zarzuconych im czynów
i określa, że w tym zakresie poniesione wydatki obciążają Skarb Państwa;

II. w części dotyczącej J. H. K. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego K. S. na rzecz Skarbu Państwa 60 (sześćdziesiąt) zł opłaty za II instancję oraz 10 (dziesięć) zł wydatków postępowania odwoławczego; ustala, iż w pozostałej części wydatki te ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. W. oskarżony został o to, że:

I. działając z góry powziętym zamiarem w okresie od lutego 2004 r. do 18.05.2004 r., w S. i E. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. C. i J. K. doprowadził (...) Sp. j. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając współników K. S., J. M. i J. J. w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony złom do firmy (...) pośredniczącej

w sprzedaży złomu do Czech firmie (...), 300 O. – Z., C. 21, w ten sposób, że będąc pełnomocnikiem przedsiębiorstwa (...) z/s (...), uzyskawszy wcześniej zaufanie pokrzywdzonych zawarł ustną umowę na dostawy złomu, a następnie poprzez regularne wpłaty za wysyłany towar, uzyskał wydłużenie terminów płatności na okres 30 dni, a po jego uzyskaniu zabiegał o dalsze dostawy i pomimo otrzymania wymaganych środków finansowych od firmy (...) nie zapłacił za dostarczony towar łącznej wartości 1.020.893,52 zł, a mianowicie:

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 28.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 28.05.2004 r. na kwotę 77.985,29 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
171.513,94 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
170.379,83 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
160.604,46 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
171.184,54 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 12.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 11.06.2004 r. na kwotę
130.259,16 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 18.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 17.06.2004 r. na kwotę
138.966,30 zł.

przy czym czynu tego dopuścił się wobec mienia znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk.

i w zw. z art. 12 kk.

II. w okresie od lutego 2004 r. do 30.09.2004 r. w S., M.

i E., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu

z J. C. i J. K. (2), będąc pełnomocnikiem PHU (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) sp.

z o.o. z/s. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając

w błąd przedstawiciela w/w Spółki, co do zamiaru zapłaty za faktury z odroczonym terminem płatności, za świadczenie

usług spedycyjnych dla PHU (...) przy pośrednictwie w sprzedaży złomu do firmy (...) w Czechach przez (...) Sp. j.

na łączną kwotę 33.432,52 zł, w ten sposób, że zawarł w imieniu PHU (...) umowę spedycji, organizował dostawy i

pomimo otrzymania należności z firmy (...), nie zapłacił za świadczone usługi,

a mianowicie:

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 22.05.2004 r. na kwotę 6.434,54 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 22.05.2004 r. na kwotę 8.036,00 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 19.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 03.06.2004 r. na kwotę 7.302,92 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 21.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 05.06.2004 r. na kwotę 10.804,32 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/-2004- z dnia 30.09.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 14.10.2004 r. na kwotę 854,74 zł.

tj. o przestępstwa z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk.

III. w okresie od maja do września 2004 roku w E. i M., woj. L., działając wspólnie i w porozumieniu z J. C., przywłaszczył pieniądze w kwocie 116.000 Euro na szkodę K. 700/300 O. Z., w ten sposób, że powyższą kwotę przelaną przez J. C. z konta PHU (...) na rachunek firmy (...) Sp. z o.o. w E., przejął dla tej firmy, której jest właścicielem, a nadto z upoważnienia J. C. dokonywał wypłat z konta PHU (...), a następnie mimo żądania pokrzywdzonego kwoty tej nie zwrócił.

tj. o przestępstwa z art. 284 § 2 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk.

J. C. oskarżona została o to, że:

I. działając z góry powziętym zamiarem w okresie od lutego 2004 r. do 18.05.2004 r., w S. i E. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie

i w porozumieniu z J. K. (2) i J. W. doprowadziła (...) Sp. j. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając współników K. S., J. M. i J. J. w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony złom do firmy PHU (...) pośredniczącej

w sprzedaży złomu do Czech firmie (...), 300 O. – Z., C. 21, w ten sposób, że właścicielem PHU (...) z/s M. 164, udzieliła pełnomocnictwa J. W. do zawarcia umowy z pokrzywdzoną Spółką na dostawy złomu, prowadziła negocjacje, a następnie poprzez regularne wpłaty za wysyłany towar, uzyskała wydłużenie terminów płatności na okres 30 dni, a po jego uzyskaniu zabiegała o dalsze dostawy, zapewniała

o uregulowaniu powstających zaległości i pomimo otrzymania wymaganych środków finansowych od firmy (...) nie zapłaciła za dostarczony towar łącznej wartości 1.020.893,52 zł, a mianowicie:

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 28.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 28.05.2004 r. na kwotę 77.985,29 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
171.513,94 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
170.379,83 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
160.604,46 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
171.184,54 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 12.05.2004 r.

z przedłużonym terminem płatności do 11.06.2004 r. na kwotę 130.259,16 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) /s z dnia 18.05.2004 r. z przedłużonym terminem płatności do 17.06.2004 r., na kwotę 138.966,30 zł.

przy czym czynu tego dopuściła się wobec mienia znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk. i w zw. z art. 12 kk.

II. w okresie od lutego 2004 r. do 30.09.2004 r. w S., M.

i E., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (2) i J. W., jako właściciel PHU (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) sp. z o.o. z/s.

w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając w błąd przedstawiciela w/w Spółki, co do zamiaru zapłaty za faktury z odroczonym terminem płatności, za świadczenie usług spedycyjnych dla PHU (...) przy pośrednictwie w sprzedaży złomu do firmy (...) w Czechach przez (...) Sp. j. na łączną kwotę 33.432,52 zł., w ten sposób, że udzieliła pełnomocnictwa J. W. do zawarcia umowy spedycji, organizowała dostawy i zamawiała dodatkowe wagony w imieniu PHU (...) i pomimo otrzymania należności z firmy (...), nie zapłaciła za świadczone usługi, a mianowicie:

- nie dokonała zapłaty za fakturę VAT nr (...) z 30.04.2004 r. z przedłużonym terminem płatności do 22.05.2004 r. na kwotę 6.434,54 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 30.04.2004 r. z przedłużonym terminem płatności do 22.05.2004 r. na kwotę 8.036,00 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 19.05.2004 r. z przedłużonym terminem płatności do 03.06.2004 r. na kwotę 7.302,92 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 21.05.2004 r. z przedłużonym terminem płatności do 05.06.2004 r. na kwotę 10.804,32 zł,

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) /-2004 z dnia 30.09.2004 r. z przedłużonym terminem płatności do 14.10.2004 r. na kwotę 854,74 zł.

tj. o przestępstwa z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk

III. w okresie od maja do września 2004 roku w E. i M., woj. L., działając wspólnie i w porozumieniu z J. W., przywłaszczyła pieniądze w kwocie 116.000 Euro na szkodę K. 700/300 O. Z., w ten sposób, że dokonała przelewu powyższej kwoty z rachunku PHU (...) na rachunek firmy (...) Sp. z o.o. w E., a nadto upoważniła J. W. do dokonywania wypłat z konta PHU (...), a następnie mimo żądania pokrzywdzonego kwoty tej nie zwróciła.

tj. o przestępstwa z art. 284 § 2 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk.

J. K. oskarżony został o to, że:

I. działając z góry powziętym zamiarem w okresie od lutego 2004 r. do 18.05.2004 r. w S. i E. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie

i w porozumieniu z J. C. i J. W. doprowadził (...) Sp. j. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając wspólników K. S., J. M. i J. J. w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony złom do firmy PHU (...) pośredniczącej w sprzedaży złomu do Czech firmie (...), 300 O. – Z., C. 21, w ten sposób, że podając się za przedstawiciela – Dyrektora

Handlowego Przedsiębiorstwa PHU (...) z/s M. 164, uzyskawszy wcześniej zaufanie pokrzywdzonych, wykorzystując przy tym wcześniejszą znajomość z K. S. (1), zawarł ustną umowę na dostawy złomu, a następnie poprzez regularne wpłaty za wysyłany towar, uzyskał wydłużenie terminów płatności na okres 30 dni, a po jego uzyskaniu zabiegał o dalsze dostawy, zapewniał o uregulowaniu powstających zaległości i pomimo otrzymania wymaganych środków finansowych od firmy (...) nie zapłacił za dostarczony towar łącznej wartości 1.020.893,52 zł, a mianowicie:

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 28.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 28.05.2004 r. na kwotę 77.985,29 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
171.513,94 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
170.379,83 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
160.604,46 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę
171.184,54 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)- z dnia 12.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 11.06.2004 r. na kwotę
130.259,16 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 18.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 17.06.2004 r. na kwotę
138.966,30 zł.

przy czym czynu tego dopuścił się wobec mienia znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk. i w zw.
z art. 12 kk.

II. w okresie od lutego 2004 r. do 30.09.2004 r. w S., M.

i E., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu

z J. C. i J. W., działając w imieniu PHU (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) sp.

z o.o. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając

w błąd przedstawiciela w/w Spółki, co do zamiaru zapłaty za faktury z odroczonym terminem płatności, za świadczenie usług spedycyjnych dla PHU (...) przy pośrednictwie w sprzedaży złomu do firmy (...) w Czechach przez (...) Sp. j. na łączną kwotę 33.432,52 zł, w ten sposób, że podając się za przedstawiciela organizował dostawy i zamawiał dodatkowe wagony w imieniu PHU (...) i pomimo otrzymania należności z firmy (...), nie zapłacił za świadczone usługi, a mianowicie:

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 22.05.2004 r. na kwotę 6.434,54 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 22.05.2004 r. na kwotę 8.036,00 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 19.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 03.06.2004 r. na kwotę 7.302,92 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 21.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 05.06.2004 r. na kwotę 10.804,32 zł.

- nie dokonał zapłaty za fakturę VAT nr (...)/-2004 z dnia 30.09.2004 r. z przedłużonym terminem płatności do 14.10.2004 r., na kwotę 854,74 zł.

tj. o przestępstwa z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Lublinie:

J. W. i J. C. uznał za winnych tego, że:

działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w E., M. i w L., przywłaszczyli sobie cudze mienie w postaci pieniędzy:

1. w okresie od 29 maja 2004r. do 25 czerwca 2004r. przywłaszczyli pieniądze w kwocie 1.020.893,52 zł tj. mienie znacznej wartości na szkodę (...) Sp. j. w S., a mianowicie:

- nie dokonali zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 28.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 28.05.2004 r. na kwotę 77.985,29 zł,

- nie dokonali zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę 171.513,94 zł,

- nie dokonali zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę 170.379,83 zł,

- nie dokonali zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę 160.604,46 zł,

- nie dokonali zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 30.04.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 30.05.2004 r. na kwotę 171.184,54 zł,

- nie dokonali zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 12.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 11.06.2004 r. na kwotę 130.259,16 zł,

- nie dokonali zapłaty za fakturę VAT nr (...)/s z dnia 18.05.2004 r.
z przedłużonym terminem płatności do 17.06.2004 r. na kwotę 138.966,30 zł

tj. czynu z art. 284§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i w zw. z art. 12 kk

2. w okresie od 22 maja 2004r. do 25 czerwca 2004r. przywłaszczyli pieniądze w kwocie co najmniej 33.432,52 zł na szkodę (...) sp. z o.o. z/s.

w W. nie płacąc za świadczone usługi spedycji, wynikające z faktur VAT:

- nr CG/647/04 z dnia 30.04.2004r. z terminem płatności do 22.05.2004 r. na kwotę co najmniej 6.434,54 zł,

-nr CG/649/04 z dnia 30.04.2004 r. z terminem płatności do 22.05.2004 r. na kwotę 8.036,00 zł,

-nr CG/682/04 z dnia 19.05.2004r. z terminem płatności do 03.06.2004 r. na kwotę 7.302,92 zł,

- nr CG/692/04 z dnia 21.05.2004 r. z terminem płatności do 05.06.2004 r. na kwotę 10.804,32 zł,

tj. przestępstwa z art. 284§1 kk w zw. z art. 12 kk

3. w okresie od maja do września 2004 r. przywłaszczyli pieniądze w kwocie 116.000 Euro stanowiące mienie znacznej wartości o równowartości 531.553,04 zł przelane na konto PHU (...) tytułem przedpłat na dostawę złomu stalowego przez (...) spółka z o.o. O. Z. w Czechach na jej szkodę

tj. przestępstwa z art. 284 § 1 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

i ustalając, iż czyny opisane w punktach 1 i 3 zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91§1 kk, skazał:

J. W. za czyny 1 i 3 na podstawie art. 294§1 kk w zw. z art. 284§1 kk w zw. z art.12 kk, a karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzekł na mocy art. 294§1 kk w zw. z art. 91§1 kk,

na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył grzywnę 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

za czyn 2 na zasadzie art. 284§1 kk w zw. z art.12 kk na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył grzywnę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

stosownie do art. 85 kk, 86§1 i 2 kk oraz art. 91§2 kk jako karę łączną orzekł 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 stycznia 2005r. do dnia 17 sierpnia 2006r. i od dnia 14 lutego 2007r. do dnia 6 lipca 2007r.

J. C. za czyny 1 i 3 na podstawie art. 294§1 kk w zw. z art. 284§1 kk w zw. z art.12 kk, a karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności orzekł na mocy art. 294§1 kk w zw. z art. 91§1 kk,

na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył grzywnę 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

za czyn 2 na zasadzie art. 284§1 kk w zw. z art.12 kk na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył grzywnę 30 (trzydzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

stosownie do art. 85 kk, 86§1 i 2 kk oraz art. 91§2 kk jako karę łączną orzekł 2 (dwa) lata i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 stycznia 2005r. do dnia 17 sierpnia 2006r. i od dnia 13 lutego 2007r. do dnia 26 września 2007r.,

na mocy art. 46§1kk orzekł wobec J. W.

i J. C. obowiązek naprawienia w całości wyrządzonej szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz firmy (...) spol. s r.o O. kwoty 116.568,65 (sto szesnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt osiem 65/100) euro, a na rzecz (...) Sp. j. w S. solidarnie kwoty 1.020.893,52 (milion dwadzieścia tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt trzy 52/100) zł,

zwalnił oskarżonych J. W. i J. C. od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa,

J. H. K. od dokonania czynów opisanych w punkcie I i II aktu oskarżenia uniewinnił, a wydatkami w tej części obciąża Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego K. S., prokurator i obrońcy oskarżonych J. W. i J. C..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych. W swej apelacji zarzucił:

w zakresie czynów opisanych w pkt. 1. I – III części wstępnej wyroku, a zarzucanych J. W., czynów opisanych w pkt. 2 . I – III części wstępnej wyroku, a zarzucanych J. C. oraz czynu opisanego w pkt. 3. I – II części wstępnej wyroku, a zarzucanych J. K. (2)

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że zachowanie oskarżonych nie nosiło znamion występku z art. 286 § 1 k.k., a było jedynie czynami stypizowanymi w dyspozycji art.284 § 1 k.k., co w świetle materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań K. S., S. M. i J. J. (2), historii operacji finansowych dokonywanych w ramach spółki, (...), okoliczności założenia tej spółki przez J. W., informacji dotyczących posiadania środków finansowych przez PHU (...) w momencie uzyskania 30 dniowego terminu odroczenia płatności wskazuje jednoznacznie, że oskarżenia działali w bezpośrednim kierunkowym zamiarze doprowadzenia spółki jawnej (...), a także (...) i (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a tym samym wyczerpali znamiona jednego czynu z art. 286 § 1 k.k. w zakresie wszystkich opisanych aktem oskarżenia zachowań

Z ostrożności procesowej zaś, na wypadek nie uwzględnienia przez Sąd powyżej wskazanego zarzutu, wyrokowi Sądu Okręgowego w Lublinie zarzucił:

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że J. K. nie dopuścił się zarzucanych mu czynów opisanych w akcie oskarżenia

w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności zeznań K. S., S. M. i J. J. (2) oraz wyjaśnień samego oskarżonego J. K. (2) oraz jego zapisków w dokumentacji akt sprawy, wskazuje, że oskarżony ten co najmniej udzielił pomocy oskarżonym J. W. i J. C. przypisanych tym oskarżonym w zakresie czynów, to jest dopuścił się przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Stawiając te zarzuty pełnomocnik wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu IV Wydziałowi Karnemu w L..

Prokurator wyrok zaskarżył w części uniewinniającej J. K. (2) od dokonania zarzuconych mu przestępstw. Zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu przez Sąd, iż brak jest możliwości przypisania oskarżonemu J. K. (2) popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, podczas gdy wszechstronna analiza wszystkich zebranych dowodów przy uwzględnieniu okoliczności sprawy, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Stawiając ten zarzut prokurator wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego J. K. (2) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Apelacja obrońcy J. W. zarzuciła:

1. odnośnie do czynów przypisanych oskarżonemu J. W. pod pkt. pkt. 1 i 2 dyspozytywnej części wyroku, obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.) tj. art. 284 § 1 k.k., polegająca na przyjęciu, że brak zapłaty przez oskarżonego

wymienionych w wyroku faktur VAT na rzecz (...) sp.j. w S. i (...) sp. z o.o. w W. jest równoznaczny z przywłaszczeniem przez oskarżonego pieniędzy w kwotach 1.020.893,52 zł i 33.432,52 zł, chociaż wymienione kwoty pieniędzy nigdy nie były własnością tych podmiotów i nie były nigdy „cudzą rzeczą ruchomą”, którą oskarżony mógł przywłaszczyć;

2. odnośnie do czynu przypisanego oskarżonemu J. W. pod pkt 3 dyspozytywnej części wyroku, obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.) tj. art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 155 § 2 k.c. przez przyjęcie, że kwota 116.000 Euro wpłacona w Formie przedpłaty przez (...), sp. z o.o.

w ostrowie, na konto PHU (...) – nadal stanowiła własność (...), chociaż z chwilą przelania tej kwoty własność przedmiotowych pieniędzy jako rzeczy ruchomych oznaczonych tylko co do gatunku przeszła z mocy umowy kupna sprzedaży złomu na PHU (...) i pieniądze te przestały być „cudzą rzeczą ruchomą” K..

Apelacja ta wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy J. C. zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 284 § 1 k.k. poprzez:

a) jego wadliwe zastosowanie i przyjęcie, że wierzytelność (...) Sp. j. o zapłatę kwoty 1.020.983,52 zł stanowi cudzą rzecz ruchomą w postaci pieniędzy, a tym samym błędne uznanie, że oskarżona J. C. popełniła przestępstwo przywłaszczenia, podczas gdy w ustalonym stanie faktycznym brak jest znamion w/w przestępstwa;

b) jego wadliwe zastosowanie i przyjęcie, że wierzytelność (...) Sp. z o.o. o zapłatę kwoty 33.432, 52 zł stanowi cudzą rzecz ruchomą w postaci pieniędzy, a tym samym błędne uznanie, że oskarżona J. C. popełniła przestępstwo przywłaszczenia, podczas gdy w ustalonym stanie faktycznym brak jest znamion w/w przestępstwa;

c) jego wadliwe zastosowanie i przyjęcie, że wierzytelność firmy (...) o zwrot przedpłaty w kwocie 116.000 euro stanowi cudzą rzecz ruchomą w postaci pieniędzy, a tym samym błędne uznanie, iż oskarżona J. C. popełniła przestępstwo przywłaszczenia, podczas gdy w ustalonym stanie faktycznym brak jest znamion w/w przestępstwa;

2. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj.

a) art. 7 k.p.k. polegającą na:

a. niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego przyjęciu, że oskarżona J. C. miała zamiar przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej z uwagi na fakt udzielenia szerokiego pełnomocnictwa J. W. oraz nie kontrolowania jego działań podczas, gdy prawidłowa ocena powyższych okoliczności sprawy nie uzasadnia przyjęcia, iż po stronie oskarżonej wystąpił kierunkowy zamiar bezpośredni (dolus coloratus),

b. sprzeczność treści wyroku z jego uzasadnieniem, a przedstawiająca się w odmiennym ukształtowaniu strony przedmiotowej przestępstwa przywłaszczenia przypisanego oskarżonej, a mianowicie poprzez przyjęcie w części dyspozytywnej wyroku, iż oskarżona przywłaszczyła cudzą rzecz ruchomą w postaci pieniędzy, natomiast w uzasadnieniu orzeczenia opisanie przestępstwa przywłaszczenia jako niespełnienie świadczenia ekwiwalentnego.

b) art. 413 § 2 k.p.k. poprzez niedokładne określenie przypisanego oskarżonej czynu, polegającą na nie wskazaniu w pkt. 1 i 3 wyroku jakie dokładnie zachowanie oskarżonej wypełniło znamię „przywłaszczenia” z art. 284 k.k.;

c) art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach

i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a poprzestał jedynie na przytoczeniu treści wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków z fragmentarycznym wskazaniem, które z nich uznał za wiarygodne lub niewiarygodne.

Stawiając te zarzuty obrońca wnosił o:

- a) w przypadku uwzględnienia zarzutów obrazy prawa materialnego – o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie odnoszącym się do J. C. w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów
- b) w przypadku uwzględnienia zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego – o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie odnoszącym się do J. C. w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje wniesione na niekorzyść oskarżonych są bezzasadne.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny odniesie się do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Jeśli natomiast chodzi o apelację prokuratora, to, z omówionych niżej względów, zostanie ona poddana ocenie jako ostatni ze wszystkich wniesionych środków odwoławczych.

Analiza wywodów pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie pozostawia wątpliwości, iż kwestionuje on rozstrzygnięcia sądu I instancji dotyczące wszystkich przypisanych oskarżonym przestępstw, a tym samym rozstrzygnięcia dotyczące wszystkich pokrzywdzonych. Do argumentów skarżącego w zakresie, w jakim odnoszą się one do czynów (zarzuconych bądź przypisanych) mających zaistnieć na szkodę spółek (...) sp. z o.o. i (...) 700/300 Z. Sąd Apelacyjny nie będzie się jednak ustosunkowywał. W tej bowiem części apelacja pełnomocnika pozostawiona została bez rozpoznania prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 12 listopada 2013 r.. Odniesienia wymagają więc te tylko wywoły skarżącego, które dotyczą pokrzywdzonego K. S. (ściśle- czynu mającego być popełnionym na szkodę spółki (...)). Rzeczą jest oczywista.

Stosownie do art. 434 § 1 zd. drugie kpk, w razie wniesienia środka odwoławczego przez oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego (oskarżonych) tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym lub podlegających uwzględnieniu z urzędu. Pełnomocnik K. S. dla skuteczności swej apelacji musiałby zatem wykazać, iż istotnie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest błędne. Tak się jednak nie stało. Analiza jego wywodów dowodzi stricte polemicznego ich charakteru. Skarżący ustaleniom i wnioskowi sądu jedynie przeciwstawia własne twierdzenia co do istoty, rzeczywistego (jego zdaniem) charakteru bezspornie przedsięwziętych przez oskarżonych działań.

Sąd Apelacyjny zauważa, że treść sformułowanych przez pełnomocnika zarzutów odwoławczych jest w istocie rzeczy ogólnikowa. Skarżący uzasadniając swój wniosek o dopuszczeniu się przez oskarżonych zarzuconych im przestępstw oszustwa po prostu odwołuje się do określonych fragmentów materiału dowodowego. Rzeczą jest jednak w tym, że takie proste odwołanie niczego nie wyjaśnia. Nie sposób bowiem na tej podstawie określić, w jaki sposób dany dowód ma przemawiać za ustaleniem, iż oskarżeni podejmując swe działania kierowali się oszukańczym zamiarem.

Podobnie niczego nie wyjaśniają argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji. Również tutaj skarżący przede wszystkim prezentuje swe własne wnioski przeciwstawiając je wnioskowi sądu meriti. Trudno uznać to za rzeczową argumentację poddającą się rozważeniu przez sąd odwoławczy. Sąd Apelacyjny ma tu na myśli wywoły pełnomocnika odnośnie „jednej linii działań” oskarżonych odnoszącej się do wszystkich pokrzywdzonych podmiotów (str. 6 apelacji), powołania przez nich

„w celu prowadzenia oszukańczych mechanizmów” spółki (...) (str. 7- 8, a także 9 apelacji), nadużycia zaufania kontrahentów zbudowanego na wcześniejszej dobrej współpracy (str. 8 apelacji), „ewidentnej i jednoznacznej manifestacji kontynuowania zamiaru oszustwa” w okresie po 19 kwietnia 2004 r. (str. 8 apelacji). Są to jedynie twierdzenia samego skarżącego, które w żaden sposób nie podważają prawidłowości ustaleń i wniosków sądu meriti.

Tak samo słuszności postawionych przez pełnomocnika zarzutów nie dowodzi jego argument, iż dbanie o dobre imię oskarżonych (ich spółki) nie musiało być dla nich samym priorytetem (str. 7 apelacji). Istotnie, Sąd Okręgowy w tej

kwestii zajął odmienne stanowisko, niemniej jednak nawet stwierdzenie jego nieprawidłowości samo przez się nie prowadzi do wniosku, iż oskarżeni dopuścili się oszustwa na szkodę (...). Kwestia ta jest oczywista.

Podobnie rzecz się ma z konstatacją pełnomocnika w kwestii możliwości powstania oszukańczego zamiaru po stronie oskarżonych dopiero po rozpoczęciu współpracy z (...), na dalszym jej etapie (str. 7 apelacji). Oczywiście, taka możliwość obiektywnie istniała. Powstanie owego zamiaru należałoby jednak udowodnić. Pełnomocnik tego jednak nie czyni ani wyżej omówioną swą argumentacją, ani też tą, do której Sąd Apelacyjny niżej jeszcze się odniesie. Sama możliwość zaistnienia oszukańczego zamiaru nie oznacza przecież, iż faktycznie on powstał.

Skarżący odwołuje się do sytuacji finansowej podmiotów gospodarczych, w których uczestniczyli oskarżeni (str. 7, 8 apelacji). Żadnych wniosków na tej podstawie nie jest jednak w stanie wyciągnąć. Sąd Okręgowy tymczasem trafnie zauważa za Sądem Najwyższym, że „aby przypisać sprawcy popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie spełnienia znamion strony podmiotowej czynu polegającej na tym, iż sprawca już w momencie złożenia zamówienia na dostawę towaru z odroczonym terminem płatności określonym w wystawionej fakturze lub w czasie odbioru towaru miał zamiar niezwrócenia należności, doprowadzając w ten sposób kontrahenta umowy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd” (str. 34 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku). Zatem fakt, iż oskarżeni nie regulowali swoich należności pomimo posiadania środków finansowych, nie przesądza jeszcze o tym, iż już w chwili składania zamówień lub odbioru towaru nie mieli zamiaru dokonać zapłaty. Powody odmowy takiej zapłaty wyjaśnione zostały zresztą przez sąd I instancji- sąd ten trafnie ustalił, że miała ona na celu spowodowanie wznowienia dostaw przez (...) (str. 18 uzasadnienia wyroku).

Tak samo nie sposób wnioskować o oszukańczym zamiarze oskarżonych na podstawie akcentowanych przez pełnomocnika operacji finansowych dokonywanych m. in. przez Z. G. (str. 8- 9 apelacji). Skarżący ponownie odwołuje się tu do określonych okoliczności, nie wykazuje jednak, aby w jakikolwiek sposób dowodziły one przestępczego charakteru działań oskarżonych. To samo odnieść należy do podnoszonej przez skarżącego okoliczności, iż w momencie zadysponowania pieniędzmi z przedpłaty oskarżeni wiedzieli, iż dalszych dostaw nie będzie (str. 10 apelacji).

Wreszcie Sąd Apelacyjny zauważa, że całkowicie myli się pełnomocnik, jeśli uznaje, iż sąd I instancji pominął wskazania poprzednio rozpoznającego sprawę Sądu Apelacyjnego. Przecież treść zapadłego wyroku, jak i jego uzasadnienia dowodzi niczego innego, jak właśnie tego, iż sąd nie dopatrył się w zachowaniu oskarżonych żadnego przestępstwa oszustwa. W obszernych pisemnych motywach swego orzeczenia kwestię tę przecież wyjaśnił. W żadnym więc razie nie może być mowy, iż sąd nie rozważył okoliczności wskazujących, że wszystkie przedsiębrane przez oskarżonych działania stanowiły jedno i tylko jedno przestępstwo z art. 286 § 1 kk.

Z powyższych względów apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Zaakcentować przy tym należy, że nietrafność zarzutu z pkt. I. przesądza jednocześnie o nietrafności zarzutu z pkt. II. Skoro J. W. i J. C. oszustwa się nie dopuścili, to oczywiste jest, iż J. K. nie mógł być tak współsprawcą, jak i pomocnikiem do takiego przestępstwa.

W pełni zasadne są natomiast apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych. Zaslugują one na uwzględnienie, i to w zakresie wniosków o zmianę zaskarżonego wyroku co do samej istoty zawartego w nim rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku i w jego wyniku przypisał oskarżonym przestępstwa przywłaszczenia.

Istotą owego błędu jest stwierdzenie, iż oskarżeni znajdowali się w posiadaniu jakichkolwiek rzeczy należących do podmiotów uznanych za pokrzywdzonych. Tak jednak nie było. Stosunki łączące oskarżonych z tymi podmiotami miały charakter strictly cywilnoprawny. Obrońcy trafnie wykazali to

w swych apelacjach, słusznie odwołując się do stosownych judykatów, jak również poglądów doktryny. J. i poglądy te Sąd Apelacyjny w pełni podziela, a skoro są one obszernie cytowane w apelacjach, to nie widzi potrzeby ponownego ich cytowania.

Sąd Apelacyjny stwierdza zatem, że w przypadku spółki (...) Sąd Okręgowy dopatrzył się przywłaszczenia w braku zapłaty za dostarczone oskarżonym towary. Jest to ewidentne nieporozumienie. Towary dostarczone bowiem zostały w ramach umowy sprzedaży (jakkolwiek z odroczonym terminem płatności). Zamiarem (...) było przeniesienie ich własności na nabywcę, a po stronie tego ostatniego powstał zwykły obowiązek zapłaty. Jeśli go nie wykonał, to sprzedawca miał do niego roszczenie cywilnoprawne o zapłatę i tylko roszczenie. W żadnym natomiast razie nie może być mowy, iż w wyniku nieuregulowania zobowiązania (nieuiszczenia zapłaty) jakakolwiek rzecz ruchoma (czy prawo majątkowe) została przywłaszczona przez kupującego.

Podobnie rzecz się ma w przypadku spółki (...), z tą jednak różnicą, iż tutaj chodziło o umowę spedycji. Spółka ta świadczyła na rzecz oskarżonych usługi i z tego tytułu przysługiwało jej wynagrodzenie. Jeżeli nie zostało ono uiszczone, to po stronie usługodawcy powstało tylko roszczenie o zapłatę. Nieuiszczenie natomiast należności w oczywisty sposób nie uzasadnia wniosku, iż jakakolwiek rzecz ruchoma (prawo majątkowe) znalazła się w posiadaniu zobowiązanego do zapłaty i została przezeń przywłaszczona.

Jeśli zaś chodzi o spółkę (...), to tutaj znów chodziło o umowę sprzedaży. Tym razem jednak spółka oskarżonych była podmiotem sprzedającym. Zobowiązana była do dostarczenia na rzecz nabywcy zamawianego towaru. Dokonane ze strony kupującego na poczet dostawy przedpłaty nie mogły natomiast stać się przedmiotem przywłaszczenia, skoro zamiarem kupującego było nie co innego, jak właśnie przeniesienie własności tych pieniędzy na sprzedawcę. Taka była istota owych przedpłat. „Wpłacona przez pokrzywdzonego kwota pieniężna tytułem przedpłaty, nie była powierzona oskarżonym z obowiązkiem zwrotu, lecz doszło do przeniesienia własności poszczególnych sum pieniężnych z chwilą przeniesienia posiadania rzeczy (art. 155 § 2 k.c.). Była to bowiem forma uiszczenia części wynagrodzenia określonego umową, co wyklucza możliwość przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Reasumując trzeba stwierdzić, że nie stanowi przedmiotu sprzeniewierzenia rzecz ruchoma, która została powierzona sprawcy w sytuacji, gdy treść umowy stanowiącej podstawę przekazania rzeczy wskazuje na przeniesienie własności tej rzeczy na sprawcę” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2008 r., III KK 131/08, Lex nr. 464973, a także postanowienie tego sądu z dnia 28 września 2005 r., V KK 9/05, LEX nr 164266).

W tej sytuacji rażąco błędne jest stanowisko Sądu Okręgowego, jeżeli uznał, iż oskarżeni dopuścili się przestępstwa przywłaszczenia na szkodę któregokolwiek z podmiotów uznanych za pokrzywdzone. W ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy w grę wchodzić mogły tylko przestępstwa oszustwa. Jeżeli Sąd Okręgowy je wykluczył, to winien był uniewinnić oskarżonych od zarzuconych im czynów, a skoro tego nie uczynił, to wyręczył go w tym Sąd Apelacyjny. Nie zachodzą bowiem żadne przeszkody uniemożliwiające sądowi ad quem wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Apelacja wniesiona przez prokuratora nie wymaga zatem bliższego odniesienia. Oskarżyciel publiczny skarży bowiem wyrok w części dotyczącej J. K., jednakże bazuje na założeniu, iż słusznie Sąd Okręgowy przypisał pozostałym oskarżonym przestępstwa przywłaszczenia. W swych wywodach stara się jednocześnie wykazać, że także J. K. takich przestępstw się dopuścił. Skoro jednak wyżej wykazano, że o przywłaszczeniach nie może być mowy, to w oczywisty sposób skarżący nie może mieć racji. Wniesiony przezeń środek odwoławczy jest rażąco bezzasadny i nie może być skuteczny.

Z tych wszystkich przyczyn i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 i 440 kpk Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za I i II instancję uzasadniają przepisy art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz art. 632 pkt. 2) kpk.